

Z A P I S N I K

15., izvanredne sjednice Senata Sveučilišta u Zagrebu u akademskoj godini 2001./2002.
održane 23. travnja 2002. s početkom u 15 sati.

*

Prisutni članovi:

1. rektorica prof. dr. sc. Helena Jasna Mencer
2. prorektor za nastavu i studente prof. dr. sc. Dragan Milanović
3. prorektor za poslovanje Sveučilišta prof. dr. sc. Vlado Leko

*

4. prodekan Agronomskog fakulteta prof. dr. sc. Tito Žimbek (zamjenjuje dekanicu prof. dr. sc. Jasminu Havranek)
5. prodekan Akademije dramske umjetnosti prof. Nenad Puhovski (zamjenjuje dekana prof. dr. sc. Vjerana Zuppu)
6. v. r. dekana Akademije likovnih umjetnosti prof. Zlatko Kauzlarić
7. dekan Arhitektonskog fakulteta prof. dr. sc. Ivan Juras
8. dekan Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta prof. dr. sc. Branko Radovančić
9. prodekan Ekonomskog fakulteta prof. dr. sc. Goroslav Keller (zamjenjuje dekana prof. dr. sc. Soumitru Sharmu)
10. prodekanica Fakulteta kemijskog inženjerstva i tehnologije prof. dr. sc. Ema Lisac (zamjenjuje dekanicu prof. dr. sc. Jasenku Jelenčić)
11. dekan Fakulteta organizacije i informatike prof. dr. sc. Tihomir Hunjak
12. dekan Fakulteta političkih znanosti prof. dr. sc. Ivan Šiber
13. dekan Fakulteta prometnih znanosti prof. dr. sc. Alojz Brkić
14. dekan Fakulteta strojarstva i brodogradnje prof. dr. sc. Mladen Franz
15. dekan Farmaceutsko-biokemijskog fakulteta prof. dr. sc. Mladen Birus
16. dekan Filozofskog fakulteta prof. dr. sc. Neven Budak
17. dekan Geodetskog fakulteta prof. dr. sc. Tomislav Bašić
18. prodekanica Geotehničkog fakulteta prof. dr. sc. Vlasta Szavits-Nossan (zamjenjuje v. d. dekana prof. dr. sc. Ivana Gotića)
19. dekan Građevinskog fakulteta prof. dr. sc. Željko Korlaet
20. prodekanica Grafičkog fakulteta doc. dr. sc. Nina Knešaurek (zamjenjuje dekanicu prof. dr. sc. Luciju Kaštelan-Kunst)
21. dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta prof. dr. sc. Josip Baloban
22. dekan Kineziološkog fakulteta prof. dr. sc. Mato Bartoluci
23. dekan Medicinskog fakulteta prof. dr. sc. Boris Labar
24. dekan Metalurškog fakulteta prof. dr. sc. Josip Črnko
25. dekan Muzičke akademije prof. Haris Nonveiller
26. dekan Pravnog fakulteta prof. dr. sc. Davor Krapac
27. dekan Prehrambeno-biotehnološkog fakulteta prof. dr. sc. Branko Tripalo
28. dekan Prirodoslovno-matematičkog fakulteta prof. dr. sc. Aleksa Bjeliš
29. prodekan Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta prof. dr. sc. Franjo Šumanovac (zamjenjuje dekana prof. dr. sc. Zdenka Krištafora)
30. dekan Stomatološkog fakulteta prof. dr. sc. Vlado Carek
31. dekan Šumarskog fakulteta prof. dr. sc. Ivica Grbac
32. dekan Učiteljske akademije prof. dr. sc. Ivan De Zan
33. dekan Veterinarskog fakulteta prof. dr. sc. Zdenko Makek

*

34. predsjednik Studentskog zbora Domagoj Jelić, student
35. zamjenik predsjednika Studentskog zbora Nikola Rošić, student
36. član Predsjedništva Studentskog zbora Joško Pavković, student

Odsutni članovi:

- 37. prorektor za međunarodnu suradnju prof. dr. sc. Zdenko Kovač
- 38. dekan Fakulteta elektrotehnike i računarstva prof. dr. sc. Slavko Krajcar (ispričao se)
- 39. dekan Tekstilno-tehnološkog fakulteta prof. dr. sc. Drago Katović
- 40. član Predsjedništva Studentskog zbora Želimir Dubovečak, student (ispričao se)
- 41. član Predsjedništva Studentskog zbora Hrvoje Grujić, student (ispričao se)
- 42. član Predsjedništva Studentskog zbora Mile Matić, student (ispričao se)

*

Sjednici još prisustvuju:

- ministar znanosti i tehnologije prof. dr. sc. Hrvoje Kraljević
- Vilim Ribić, predsjednik Glavnog vijeća Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja
- iz stručne službe Rektorata:
 - akademska tajnica Olga Šarlog Bovoljak, dipl. iur.
 - Branka Römer, prof.

*

Predsjedava rektorica prof. dr. sc. Helena Jasna Mencer

*

Rektorica je pozdravila prisutne i otvorila ovu izvanrednu sjednicu Senata sa samo jednom točkom **dnevnog reda: Reforma visokog školstva i znanstvenoistraži-vačkog rada.**

Podsjetila je Senat o zaključku prošle sjednice kojim je posebnoj Radnoj skupini (u sastavu: rektorica, prorektor A. Bjeliš i dekani J. Havranek, S. Krajcar, D. Krapac i I. Šiber) povjereno da za ovu sjednicu pripremi prijedlog zaključaka kao stajališta Senata o radnom tekstu Zakona o znanosti i visokom obrazovanju (verzija od 10. travnja 2002.), ne ulazeći u raspravu o člancima, već se usredotočujući na metodologiju donošenja zakona, na koncepciju i eventualno upozoriti na loša i neprihvatljiva rješenja. Radna skupina sastala se 22. i 23. travnja. Kao podloga za rad dostavljeni su joj prijašnji zaključci Senata nakon rasprava o prijašnjim verzijama nacrtu zakona, mišljenje o stručnim studijima i o bolonjskom procesu, dokument *Iskorak 2001* i mišljenje prof. dr. sc. Željka Horvatića o ovom najnovijem radnom tekstu. Članovi radne skupine pripremili su pak za sastanak i pismene podloge o kojima su raspravljali i na osnovi kojih su pripremljeni ovi predloženi zaključci koji su danas podastrijeti Senatu.

Obavijestila je zatim o sastanku u kabinetu predsjednika Vlade, kojem su sa Sveučilišta prisustvovali prorektor A. Bjeliš i rektorica, koji je bio priprema sastanka užeg kabineta Vlade kojem je tema reforma znanosti i visokog obrazovanja. Na taj su sastanak pozvani predsjednik Vlade, zamjenik predsjednika, svi potpredsjednici, četiri ministra (znanosti i tehnologije, prosvjete i športa, zdravstva i kulture), tajnici i glasnogovornici Vlade, četiri rektora hrvatskih sveučilišta, ravnatelj Instituta «Ruđer Bošković», tri člana Nacionalnog vijeća za visoku naobrazbu, ravnatelj Hrvatske udruge poslodavaca, predsjednik saborskog Odbora za obrazovanje, znanost i kulturu i predsjednik Glavnog vijeća Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja V. Ribić. Namjera je tog pripremnog sastanka potaknuti i provesti raspravu o osnovnoj koncepciji predložene reforme i predloženih promjena prije donošenja zakonskih rješenja. Tako je upravo i radila Radna skupina Senata, pri tome uzimajući u obzir i mišljenja i prijedloge dekana o posljednoj radnoj verziji Zakona o visokom obrazovanju i znanosti, radi pripreme prijedloga zaključaka.

Zatim je pročitala prijedlog tih zaključaka (pripremljen je kao materijal za raspravu pismeno i podijeljen članovima Senata). Zamolila je da se rasprava o tom prijedlogu završi do 16 sati kako bi se do 16.30, kada na sjednicu dolazi ministar znanosti i novinari, mogli oblikovati zaključci kao stajališta Senata.

U raspravi su sudjelovali: Z. Kauzlarić, I. Šiber, rektorica, I. Juras, B. Labar, M. Franz, A. Bjeliš, N. Budak, Ž. Korlaet, J. Baloban, prorektor V. Leko i D. Krapac

U raspravi su iznesena ova stajališta:

- upozoreno je da su ponovno iz ovih zaključaka izostavljene umjetničke djelatnosti i umjetnost kao sastavnica sveučilišne djelatnosti koju još čine i obrazovanje i znanost;
- zaključke valja dopuniti – izneseni su prijedlozi za njihovu dopunu;
- zaključci su – prva četiri - nerazumljivi;
- o reformi se ne može razgovarati a da se Senat ne osvrne na radni tekst Zakona;

- radni tekst zakona ima dijelova koji su ambiciozni, ali neprecizni i nedefinirani te mogu izazvati obrnute učinke od onih koji se očekuju;
- uz obrazovanje, znanost i umjetnost u ovakvom zakonu morala bi naći mjesto i struka, jer bez struke nema dobre nastave;
- u stvaranju takvog zakona valja sudjelovati što veći broj sudionika sa Sveučilišta u Zagrebu – zna se koje je mjesto Sveučilišta u Zagrebu u hrvatskoj znanosti i visokom obrazovanju;
- prijedlog zaključaka ima manje «soli i papra» nego što ga je bilo na raspravi na Senatu prije tjedan dana; to je učinjeno hotimice jer Sveučilište želi pokazati da jest spremno na suradnju;
- nijedan zakon koji će u detalje regulirati organizaciju sveučilišta neće biti provediv; sveučilišta u Hrvatskoj su različita i nema ni smisla ni potrebe da sva budu organizirana na isti način;
- bitna poruka rasprava dosad provedenih o radnom tekstu Zakona bila je da njegova temeljna polazišta i koncepcija nisu razrađeni. Stoga se inzistiralo na metodologiji koja bi pomogla da se to napravi. Ohrabrujuće je – to je dojam s razgovora u Vladi – da Sveučilište u tome nije usamljeno i da i drugima za to treba vrijeme, a ne samo Sveučilištu. I u tom smislu situacija je konstruktivnija te se i konstruktivnost Sveučilišta ogleda u formi i sadržaju ovog prijedloga zaključaka.
- sastav senata: većina smatra da senat mora biti sastavljen kao dosad; jedno se pak mišljenje nije složilo s time da je senat u sastavu u kakvom je sada dobar, ali ne s argumentima da dekani u senatu previše zastupaju interese svojih fakulteta, nego zato što senat ovakav kakav je sada ne zastupa na pravi demokratski način sve članove akademske zajednice: glas svakog dekan u senatu sasvim je jednak bez obzira na to stoji li iza pojedinog dekana stotinu nastavnika ili više stotina njih. Trebalo bi povesti brigu o tome da svi članovi sveučilišta budu proporcionalno zastupljeni u Senatu.
- postupak donošenja zakona išao je krivo: bez sudjelovanja sveučilišne zajednice, konkretnije bez Sveučilišta u Zagrebu, i to treba izričito reći u prijedlogu ovih zaključaka;
- također izričito treba naglasiti da ne valja brzati s rokom izrade zakona, osobito ne brzati s revolucionarnim rješenjima, već postupno, i uz poštovanje tradicije i Zagrebačkog sveučilišta i drugih sveučilišnih cjelina
- naziv zakona trebao bi biti: Zakon o visokom obrazovanju, znanosti, struci i umjetnosti.

Nakon rasprave preoblikovani su pojedini zaključci u skladu s izraženim mišljenjima i dodani su novi sadržaji u dvije nove točke te je Senat konačno prihvatio ove

ZAKLJUČKE

- 1.** Senat podržava ciljeve reforme zakonodavstva o visokim učilištima, znanstvenoistraživačkoj i umjetničkoj djelatnosti, koja traži prilagodbu europskom prostoru visokog školstva, implementaciju sveučilišne autonomije, povezivanje obrazovanja, struke, znanosti i umjetnosti. Senat izražava stajalište da je takva reforma moguća samo uz suglasnost akademske zajednice. Tu suglasnost moguće je postići na temelju javne rasprave u kojoj će se o svim predloženim promjenama u segmentima visokog obrazovanja, struke, znanosti i umjetnosti raspravljati i odlučivati na temelju prethodnih argumentiranih analiza i obrazloženih projekcija predloženih rješenja.
- 2.** U toj javnoj raspravi potrebno je uvažiti dosadašnje studije i inicijative akademske zajednice (npr. tematske točke Senata, inicijativu Sveučilišta u Zagrebu – Iskorak 2001), poglavito u onim njihovim dijelovima u kojima one pridonose implementaciji načela Magna Charta i Magna Charta Observatory o autonomnom i integriranom Sveučilištu, Bolonjske deklaracije i bolonjskog procesa.
- 3.** Senat očekuje da se u budućim zakonskim rješenjima uspostavi i zajamči uravnoteženi sustav odnosa visokog školstva s njegovom društvenom okolinom, da se zajamči i u cijelosti osigura autonomija sveučilišta sukladno načelima Ustava Republike Hrvatske te da se svi segmenti visokoškolske, stručne, znanstvene i umjetničke djelatnosti primjereno reguliraju kako se s jedne strane neodgovarajućim propisima ne bi zadržalo u sadržaj sveučilišne autonomije, a s druge strane nedostatnim ili nejasnim normama ostavile pravne praznine koje unose nesigurnost.
- 4.** U pravnom reguliranju različitih aspekata sveučilišne autonomije Senat od novih zakonskih rješenja očekuje jamstvo izbora različitih organizacijskih i funkcionalnih formi prilagođenih hrvatskoj tradiciji i potrebama te specifičnostima pojedinih sveučilišnih cjelina.
- 5.** Senat ne prihvaća radni tekst Zakona o znanosti i visokom obrazovanju (verzija od 10. travnja 2002.) i iskazuje nezadovoljstvo dosadašnjim načinom izrade Zakona te nevođenjem računa o stajalištima Sveučilišta.
- 6.** Senat predlaže nadležnim tijelima hrvatske vlasti okupljanje šire stručne skupine za provođenje javne rasprave, predlaganje temeljnih polazišta budućeg zakonodavstva i dovršetak izrade odgovarajućih zakonskih rješenja.
- 7.** Pored ovih načelnih zaključaka Senat Sveučilišta u Zagrebu ukazuje na sljedeće dileme i rješenja u izradi novog Zakona:

- a) Je li potrebno problematiku visokog školstva, struke, znanosti i umjetnosti regulirati jednim ili s dva zakona? Pokušaj objedinjavanja u predloženoj verziji nije uspio.
- b) Kojom vremenskom dinamikom implementirati rješenja Bolonjske deklaracije a da se osigura, s jedne strane, neophodno vrijeme za izmjene i usuglašavanje nastavnih planova i programa dodiplomskih i diplomskih studija, a s druge, da se taj proces nepotrebno ne odgađa? Dinamika u predloženoj verziji (šk. god. 2003./2004.) nije prihvatljiva.
- c) Prihvatiti intenciju Zakona o većoj autonomiji sveučilišta u odlučivanju o raspodjeli financijskih sredstava, radnim odnosima, znanstvenim projektima i sl., i, neovisno o donošenju novog zakona, postupno prenositi te ingerencije na Sveučilište (primjer odlučivanja o kapitalnim investicijama u 2001. godini).
- d) Senat Sveučilišta u Zagrebu ne slaže se s prijedlogom o izmjeni sastava senata jer nije iznesen niti jedan ozbiljan argument protiv postojećeg rješenja.
- e) Senat Sveučilišta u Zagrebu predlaže da se novim zakonom dadu okvirna rješenja, a da se statutom sveučilišta reguliraju ingerencije fakulteta i akademija kao sastavnica sveučilišta u području nastave (dodiplomskih, diplomskih i postdiplomskih studija), kadrovske politike, načina stjecanja i raspolaganja financijskim sredstvima, kapitalnim investicijama i sl.

*

Rektorica je nakon nastavka sjednice pozdravila ministra znanosti i tehnologije prof. dr. sc. Hrvoja Kraljevića i predstavnike javnih glasila.

Na ovoj izvanrednoj sjednici Senata bit će riječi o **reformi visokog obrazovanja i znanosti**.

Napomenula je da će ubuduće pozivati na sjednice Senata i ministra znanosti i predstavnike javnih glasila ovisno o temi o kojoj će se raspravljati – misli naime da ne bi bilo svrhovito da prisustvuju rutinskim radnim sjednicama.

Podsjetila je na dosadašnje rasprave Senata o radnim tekstovima zakona o visokom školstvu i znanosti. Obavijestila je o radu Radne skupine kojoj je Senat povjerio pripremu ove, izvanredne sjednice i o zaključcima koje je Senat donio na prvom dijelu ove sjednice nakon rasprave o prijedlogu svoje radne skupine, koji se upravo prepisuju. Ti su zaključci zapravo načelna stajališta koja se odnose na metodologiju donošenja zakona. Potom je dala riječ ministru znanosti.

Ministar H. Kraljević izrazio je zadovoljstvo što je pozvan na sjednicu Senata. Napomenuo je da bi više volio da je sudjelovao i u raspravi o radnom tekstu zakona u prvom dijelu sjednice i možda razjasnio neke nejasnoće. Sve što je dosad učinjeno samo je priprema za donošenje zakona, sve su samo radni tekstovi i nacrti, to nije donošenje zakona, a nije ni pokrenuta procedura za njegovo donošenje.

Ministar je potom iznio temeljna načela na kojima se želi provesti reforma visokog obrazovanja i znanosti.

Polazište je kritička ocjena stanja – to su zapravo ministrova stajališta o sadašnjem trenutku visokog obrazovanja i znanosti u nas: obrazovni i znanstveni sustav uglavnom je neučinkovit, upisna politika praktično ne postoji, kurikulumi su uglavnom zastarjeli, prisutna je negativna selekcija kadrova, slaba je koordinacija između osnovnog, srednjeg i visokog obrazovanja, znanost i visoko obrazovanje nisu postali ključne poluge društvenog razvitka, samo iznimno postoji dobra suradnja gospodarstva te visokog obrazovanja i znanosti, slaba je veza fakulteta i instituta – to je rasipanje skromnih infrastrukturnih nastavnih i znanstvenih resursa, u sustavu dominira logika nezamjeranja i poznanstava, umjesto intelektualne kompeticije dominira interesna kooperacija, često je prisutna pogrešna interpretacija autonomije sveučilišta u smislu da se ona shvaća kao nedodirljivost bez odgovornosti. To nisu kritike ovoga sveučilišta, one su općenite kritike, kritike društva.

Temeljna načela reforme svoje vrelo imaju u nekoliko dokumenata. Pri njihovom navođenju ministar je govorio i o njihovim bitnim elementima. Prvi je Magna Charta Universitatum - Bolonjska deklaracija. Drugi je (redosljed nije kronološki !) Izvješće Magna Charta Observatory o Hrvatskoj u kojem je, između ostalog spomenuta i nakana Hrvatske da postane dio europskog prostora visokog obrazovanja – taj pojam ne znači ujednačavanje, već harmoniziranje visokog obrazovanja u Europi, nastojanje da bude međusobno prepoznatljivo.

Nacrt zakona o visokom školstvu koji je prethodio ovom zadnjem radnom tekstu od 10. travnja 2002. izradilo je povjerenstvo Rektorskog zbora hrvatskih sveučilišta od prosinca 2001. do veljače 2002. Povjerenstvo su činili predstavnici dotadašnje ministrove radne skupine, radne skupine koja je pripremala nacrt zakona o znanosti, predstavnici Nacionalnog vijeća za visoku naobrazbu, predstavnici pojedinih sveučilišta, jedan predstavnik Zajednice visokih škola i veleučilišta. To je povjerenstvo održalo nekoliko sastanaka u Zagrebu, dva u Trakošćanu – oni su rezultirali prvim tekstom nacrta zakona o visokom školstvu iz mjeseca ožujka ove godine, koji nije bio dokraja gotov.

Tada je najavljeno da će se oba prijedloga nacрта dvaju zakona oblikovati kao jedan. Rektorski zbor je na dvije sjednice podržao ključne odredbe tog nacрта. Predsjednik Rektorskog zbora izvijestio je na Upravnom vijeću EUA o nacrtu i naveo da su ugrađeni svi zahtjevi Magna Charta Observatory. Ciljevi koje je u svome nastupnom govoru iznijela rektorica – svi su ti ciljevi ugrađeni u radni tekst nacрта i zakona o visokom školstvu i ovog zajedničkog zakona o znanosti i visokom školstvu. Podsjetio je i na dokument koji je u povodu svečanosti stupanja na dužnost nove rektorice potpisalo jedanaest bivših zagrebačkih rektora kao deklaraciju o integriranom sveučilištu «kako bi se spriječila atomizacija radi ostvarenja partikularnih interesa».

Ministar je zatim govorio o nekima od osnovnih odredbi u novom radnom tekstu zakona. Prvi je da se visoko obrazovanje provodi kroz sveučilišne i stručne studije; sveučilišno u tri razine – svaka razina završava stjecanjem akademskog naziva ili stupnja i svaka je razina sukladna europskom sustavu prijenosa bodova. Učiteljske studije valja prestrukturirati kao sveučilišne, ne kao stručne. Stručni studiji provode se ne samo na visokoj školi odnosno na veleučilištu nego i na sveučilištu. Što se tiče ustroja sveučilišta i njegova usklađivanja s europskim, u ovom su radnom tekstu kao pravne osobe koje sudjeluju u visokom obrazovanju definirane dvije: sveučilišta i visoke škole (veleučilišta su definirana kao posebna vrsta visokih škola). Dakle, riječ je o integriranom sveučilištu: sve što je u sastavu sveučilišta, to su podružnice s visokom razinom autonomije (čije je utvrđivanje dijelom prepušten sveučilišnim statutima, a neke odredbe o tome su i u radnom tekstu zakona), ali one nisu pravne osobe. (Nema dojam da su i po važećem Zakonu fakulteti pravne osobe koji su javne ustanove u sastavu sveučilišta, to su pravne osobe koje su u vlasništvu sveučilišta.)

Senat se, prema radnom tekstu zakona, sastoji od tri dijela: od profesora, drugih zaposlenika i studenata. Među profesorima svaki od tri dijela znanosti odnosno visokoobrazovne djelatnosti ima jednak broj predstavnika – ta tri dijela visokoobrazovne djelatnosti jesu: prirodne i biomedicinske znanosti, zatim tehničke i biotehničke te društveno-humanističke znanosti i umjetnost. Te predstavnike bira široko biračko tijelo. Rektor se bira tajnim glasovanjem s velikom izbornom bazom (svi redovni i izvanredni profesori sveučilišta).

Tehnološki centri spomenuti su u zakonu kao naka vrsta trgovačkih društava koja se osnivaju radi eventualne komercijalizacije rezultata znanstvenih istraživanja. Ona djeluju po načelu stjecanja dobiti, ali se ona mora koristiti, barem u onom dijelu u kojem je to u vlasništvu sveučilišta, za djelatnost sveučilišta.

Ministar je prikazao i sustav radnih mjesta u visokom obrazovanju i znanosti.

Govorio je i o tijelima koja trebaju upravljati određenim dijelovima ovih sustava. Tu je prije svega Nacionalno vijeće za visoko obrazovanje. Novost je da većina sastava tijela kojih je glavna dužnost valorizacija i procjena kvalitete mora biti izvan sustava, a ne da su svi zaposleni u tom sustavu. Predsjednik je profesionalac, a puno je širi krug onih koji mogu predlagati članove. Nova je dužnost Nacionalnog vijeća da imenuje recenzente za programe novih studija na sveučilištima, ali sveučilište – za razliku od veleučilišta i visoke škole - samo donosi nastavne programe novih i svih studija, ono je programski autonomno, i u tome ovaj zakon ojačava ulogu sveučilišta kao institucije. Drugo tijelo prema radnom tekstu zakona jest Nacionalni odbor za znanost: čine ga najistaknutiji znanstvenici, imenuje ih Sabor, nakon javnog natječaja i tajnog glasovanja znanstvenika. Dužnosti tog odbora jesu nadzor funkcioniranja sustava znanstvenih institucija, vrednovanje znanstvenih projekata i kolaborativnih znanstvenih programa, upućivanje prijedloga ministrima za raspodjelu financijskih sredstava za znanstvenu djelatnost predviđenih u proračunu, utvrđivanje kriterija za stjecanje znanstvenih zvanja, kriterija za vrednovanje znanstvenih institucija i provedba tog vrednovanja, utvrđivanje mjera i aktivnosti za afirmaciju i napredovanje znanstvenog podmlatka, definiranje znanstvenih područja, polja i grana te interdisciplinarnih područja.

Pojam znanstvenog zvanja odvojen je od pojma radnog mjesta: znanstveno zvanje stječe se trajno, do napredovanja ili oduzimanja, ali to zvanje nema izravne veze s radnim mjestom, ono je samo nužan uvjet za radno mjesto. Napredovanje ovisi samo o tome koliko je tko uspješan i produktivan u svojoj djelatnosti.

Ministar je zatim prikazao shemu djelovanja i međudjelovanja pojedinih elemenata sustava i predočio je primjer proračuna jednog sveučilišta. Predviđa se decentralizirano donošenje proračuna, ali i transparentno, s time da su neki gabariti određeni zakonom. Predviđa se i da svaki dio sveučilišta, bio on podružnica ili koji manji dio, ima svoje financijske ingerencije, te sam i donosi i provodi svoj proračun.

U prijelaznim odredbama naznačeno je otprilike što bi kada trebalo nastupiti i kada treba donijeti koji od akata ili početi koji dio reforme. Između ostalog predviđeno je da za otprilike godinu i pol počne u programskom smislu prijelaz na sustav Bolonjske deklaracije i da se 2003./2004. akademske godine počne s njegovom provedbom. Sve je međutim podložno diskusiji i promjenama, ništa nije fiksno i čvrsto opredjeljenje.

Predviđa se da se do konca 2003. osnuje Agencija za osiguranje kvalitete, koja bi bila na usluzi Nacionalnom vijeću i bila povezana s europskom mrežom takvih agencija – to je neophodno da bi se mogla provoditi Lisabonska konvencija (uspostava sustava prepoznavanja i priznavanja obrazovnih stupnjeva i diploma, ne u smislu nostrifikacije, već u smislu harmonizacije obrazovnog sustava) koje je i Hrvatska potpisnica.

Nakon ministrova izlaganja **rektorica** je napomenula kako se s ministrovom kritikom upućenom visokom obrazovanju i znanosti mnogi u Senatu ne bi složili, niti se s time slaže osobno. Smatra da naš obrazovni sustav ne zaostaje za mnogim europskim sveučilištima, premda jest točno da mora biti i bolji. Inače, bitne odrednice reforme visokog obrazovanja i znanosti na kojima je ovaj radni tekst zakona utemeljen i koje je naveo ministar u svome izlaganju ovaj Senat priznaje, ali se ne slaže s nekim od predloženih rješenja. I o tome sada valja uspostaviti dijalog između predlagača i Senata.

Zatim je rektorica pročitala zaključke koje je prihvatio Senat u prvom dijelu današnje sjednice.

Napomenula je kako Senat nije raspravljao o pojedinim člancima radnog reksta zakona, već je izrazio neke dileme koje bi u dijalogu s predlagačima želio razriješiti.

*

U raspravi su sudjelovali: D. Krapac, ministar, rektorica, A. Bjeliš, M. Biruš, I. Šiber, D. Jelić, prorektor V. Leko, J. Balaban, Ž. Korlaet i V. Ribić.

D. Krapac je najprije slikovito usporedio tešku i odgovornu zadaću ministra sa situacijom vozača autobusa koji je već dugo na putu s autobusom punim putnika, koji mora s putnicima stići na cilj (prilagodba europskom prostoru visokog školstva), ali nitko od putnika nije zadovoljan ni s načinom kako se vozi ni s brzinom kojom se napreduje. A osim toga u vožnji mora popraviti taj autobus te predlaže putnicima generalnu reparaturu, ali prije svega treba promijeniti kotače jer se s takvima kakvi jesu – s različitim gumama – nemože stići nikamo. Nezadovoljstvo putnika s takvim «voznim redom» ne bi se moglo protumačiti kao njihova nedobronamjernost i neprijastajanje na «popravak». Reformu treba provesti, ali je pitanje da li na takav način kako je predloženo u posljednjem radnom tekstu. Znanost i obrazovanje ne smiju stati, ali se ne mogu mijenjati tako da se mijenjaju fakulteti. Zatim je dao pravnu primjedbu na članak 149. sadašnjeg Zakona, na koji se pozvao ministar, u kojem je riječ da «danom stupanja na snagu ovog zakona Republika Hrvatska prenosi u vlasništvo osnivačka prava nad visokim učilištima na sveučilišta». To donekle stoji, ali za prijenos vlasništva uvijek je potreban tzv. titulus i modus. Bez obojega nema prijenosa vlasništva. Članak 149. govori samo o titulusu, modus nije nikada uređen. A trebao je biti jer bi se tada na taj način, na taj modus prijenosa vlasništva supsidijarno morale primjenjivati odredbe nekih drugih zakona. I na nekoliko drugih mjesta ima izričitih odredbi o tome da društvena sredstva koja su danom stupanja na snagu Zakona o ustanovama postala imovinom pravnih osoba – a to su sveučilišta i njihove članice – postaju njihovo vlasništvo. Predložio je ministru, završavajući svoje izlaganje, da se u ovom času pronađe dobra volja da se ostvari ono što je Senat predložio: da se u široj radnoj skupini provede rasprava do kraja, jer Senat ne odriče legitimnost rasprave koju je započeo ministar sa zakonskim nacrtima, ali uz sudjelovanje Senata u toj raspravi na odgovarajući način i njezino dovođenje do kraja, a eventualno, ako treba i s izradom potpuno novog zakonskog nacrta. Neke intencije bolonjskog procesa moguće je provesti i odmah, ali uvijek vodeći računa o hrvatskoj tradiciji i specifičnostima, o realnoj situaciji koja još nije sagledana na temelju preciznih analiza.

Ministar je odmah pojasnio da nije namjeravao reći da fakulteti sada nisu pravne osobe ili da imaju nečim ograničenu pravnu osobnost, ili da nisu vlasnici svoje imovine. Samo je spomenuo da mu se čini da je po odredbi čl. 149. sveučilište dobilo vlasnička i osnivačka prava nad fakultetima. Da bi sveučilište moglo biti integrirano i autonomno, mora ojačati kao institucija. Integrirano sveučilište zagovara i deklaracija jedanaest rektora. Iz Zakona o ustanovama nije mogao zaključiti je li moguće da jedna ustanova, koja je pravna osoba, bude stvarno u sastavu druge ustanove, koja je također pravna osoba. Sadašnja je situacija da fakulteti, čija pravna osobnost ničim nije okrnjena niti im je vlasništvo ičim okrnjeno, ali oni, kao ustanove, jesu u vlasništvu druge ustanove.

Rektorica je napomenula da je Senat već puno puta raspravljao o tome da se ovdje želi integrirano i autonomno sveučilište, da će raspravljati o tome što znači pravna osobnost i da nadležnosti po pojedinim razinama treba pravedno raspodijeliti. Prema tome to je još jedna dilema o kojoj Senat želi raspravljati i koju želi razjasniti.

A. Bjeliš se osvrnuo na neke dijelove ministrova izlaganja. Ministar je objasnio metodologiju oblikovanja zakona u zadnjih nekoliko mjeseci. Taj način rada nije ispunio očekivanja Senata koji je u svom zaključku od 27. studenoga 2001. jasno rekao kako misli da bi trebalo raditi na zakonodavstvu: šira stručna skupina koju bi činili predstavnici svih relevantnih cjelina u visokom obrazovanju i znanosti Hrvatske trebala bi donijeti temeljna načela budućeg zakonodavstva. To je realizirano na način koji

nije ispunio svrhu jer je radna grupa koja je već postojala proširena osobama koje jesu iz takvih organizacijskih cjelina, međutim nije se radilo tako da bi se tražila temeljna načela, niti se o tome raspravljalo na Senatu ili na Nacionalnom vijeću. Posao se sveo na izravno pisanju zakona u proširenoj grupi koja je radila pod predsjedanjem ministra. Zato ne iznenađuje što se pojavio čitav niz konceptualnih primjedbi, i na posljednjim raspravama i u mišljenjima koja su Sveučilištu uputili pojedini fakulteti. Smatra među tim konceptualnim primjedbama posebno važnima ove: 1. činjenica da su dva zakona vezana u jedan zapravo jasno pokazuje da su ta dva zakona pisana na konceptima koji nisu nikad usklađeni: zakon o znanosti pošao je od koncepta neuobičajenog za suvremene znanstvene sustave i za sustave u kojima su sveučilišta središnja mjesta znanstvene infrastrukture. Dijelovi današnjeg prijedloga zakona bitno alociraju infrastrukturni sadržaj znanstvenih istraživanja na javne institute, dok se od sveučilišnih djelatnika očekuje da i dalje znanstveno istražuju, ali je njihova primarna zadaća sudjelovanje u nastavi, a ne više i briga o razvoju znanstvene infrastrukture koja na sveučilištima ipak mora biti i dalje bitno prisutna.

Druga konceptualna primjedba je ona o sveučilišnoj autonomiji. U početku radnog teksta zakona govori se o tome da autonomija obuhvaća i uređenje unutarnjeg ustrojstva pojedinog sveučilišta, međutim poslije su dodane vrlo potanke norme koje izravno zadiru u pojedinosti sveučilišnog ustrojstva i njegovog upravljanja.

Posebno se radikalizira pitanje pravne osobnosti koje je zadnjih deset godina inhibiralo bilo kakve inicijative prema promjenama u ustrojstvu hrvatskih sveučilišta. U priprema za dokument *Iskorak 2001* jasno je zaključeno da prvo treba dobro promisliti o raspodjeli ovlasti na sveučilištu i tek onda gradirati pravne aspekte takvog optimalnog sustava ovlasti, supsidijarnosti, očekujući od pravnih stručnjaka da mogu dati i najbolja pravna rješenja o gradaciji pravnih osobnosti. Pravna osobnost *da* i *ne*, kad se tako postavi, odmah polarizira sveučilišnu javnost i odmah zakoči dublje i kvalitetnije razmišljanje o tome što bi bilo najbolje.

A. Bjeliš je još napomenuo da su predviđena dva nacionalna tijela – ono za znanost i ono za visoko obrazovanje - u radnom tekstu zakona tretirana apsolutno asimetrično, nacionalno tijelo za znanost je «nadminstarsko tijelo», dok je ono za visoku naobrazbu zapravo evaluacijsko tijelo. Dosadašnja mu je definicija bila da je to strateško tijelo za promišljanje sustava visokog školstva u Hrvatskoj i davanje savjeta, prijedloga o bitnim odrednicama tog visokoškolskog sustava. Iz mnogih normi koje se spominju u radnom tekstu zakona jasno je da se ta uloga Nacionalnom vijeću više ne pripisuje, nego mu je uloga evaluacijska, odnosno to je pomoćno tijelo danog ministarstva.

Neke od prijelaznih i završnih odredbi izazvale su izrazitu zabrinutost mnogih fakulteta.

Konačno, reforma ovog segmenta društva, kao što je nedavno rekla rektorica, mora ići uz reformski proračun. Ovaj današnji proračun i njegova realizacija ove godine daleko je od toga da bi bili reformski. Naprotiv, vrlo su tegobni za sve one koji upravljaju visokoškolskim institucijama danas u Hrvatskoj.

M. Birus se najprije potpuno složio s prorektorom A. Bjelišem: znanstveni proces prema ovom će se prijedlogu zakona potpuno dislocirati izvan sveučilišta – to ne može biti usmjereno pridruživanju Europi. Zatim je govorio o tome kako je u načelu riječ o nedostacima postojećeg sustava obrazovanja zbog kojih se nedostataka zapravo pokušava donijeti nov zakon. Je li Ministarstvo usvojilo bilo kakve kvantitativne kriterije kojima može dokazati da u ovom času sveučilišta u Hrvatskoj odnosno visoko obrazovanje ne zadovoljava te na temelju toga predlaže donošenje novih zakona? Ako ti kriteriji i postoje, valjalo bi utvrditi u kojoj je mjeri neadekvatnost takvog sustava posljedica postojećeg Zakona, a u kojoj je mjeri to posljedica uvjeta u kojima Hrvatska danas živi općenito. Zakon, ma kako dobar bio, iza kojeg ne stoji financijska podrška samo je mrtvo slovo na papiru. Treće, boji se da se sveučilištu ne dogodi reforma kao srednjoškolska sa Šuvarovim zakonom, koji je s namjerom da se poveća razina srednjoškolskog obrazovanja u strukovnim školama postigao upravo suprotno: ukupna se razina srednjoškolskog obrazovanja smanjila. Sveučilište se dakle boji da mu se zbog ishitrenosti donošenja takvog zakona i preradikalne promjene postojećeg zakona ne dogodi radikalni pad razine visokoškolskog obrazovanja. Bolonjska deklaracija lijepo izgleda kao deklaracija, ali ni sama Europa ne stoji baš tako čvrsto iza nje, au nas će se izvesti pokus u kojem ćemo samo mi nastradati. Sve zato što se nije išlo korak po korak pa iza svakoga utvrdilo kakav je to donijelo napredak u obrazovanju ili pak ruši kompletan sustav.

I. Šiber je napomenuo da je Senat, u godinu i pol koliko je sam njegovim članom, svim prijedlozima koji su dolazili iz Ministarstva pristupao benevolentno i želio im dati svoj doprinos jer se te prijedloge, tj. nove zakone, smatralo zajedničkim programom sveučilišta i Ministarstva, osnovicom za zajednički uspješan rad i napredak znanosti i visokog obrazovanja. I kritičke primjedbe danas izrečene ne postavljaju se radi branjenja partikularnih interesa, već isključivo sa željom da se dobije nešto što može biti zdrav temelj za budući razvoj. Ministrovim kritičkim primjedbama mogu se još poneke i dodati. Bilo bi zanimljivo početi od primjedbe do primjedbe i od članka do članka zakona pa vidjeti do

koje mjere zakonska rješenja onemogućuju ili pak omogućuju da se prevladaju ti problemi. Mnogi problemi u nas u znanosti proizlaze odatle što je Hrvatska mala zemlja s nedovoljnom kritičkom masom znanstvenika, npr. nije lako pronaći recenzente za nove programe. Bilo je dosta riječi ovdje o fragmentiranom i integriranom sveučilištu i pravnoj osobnosti. Međutim, uopće se ne govori o tome koji su kriteriji odnosno pokazatelji bilo jednog, bilo drugog. Što se tiče područja odlučivanja, stvari stoje ovako: planove i programe fakultetskih studija odobrava Senat, upisnu politiku odobrava Senat i ponekad proizvoljnost Ministarstva, kadrovsku problematiku – od mogućnosti raspisivanja natječaja koje odobrava Ministarstvo, što će sada vjerojatno preuzeti sveučilište, do politike napredovanja – sve je to izvan fakulteta, postoje matična povjerenstva, koja – usput rečeno – treba posebno kritički razmotriti. Što ostaje? Ostaje novac. Valja nazvati stvari pravim imenom i reći o čemu je zapravo riječ. Nitko ne brani sveučilištu ili senatima da uvjetuju poslijediplomske studije određenim postotkom materije na nekom drugom poslijediplomskom studiju izvan matične kuće, ili bilo što drugo. Sve je u ingerencijama sveučilišta, Nacionalnog vijeća ili Ministarstva. Druga je stvar do koje smo mjere voljni te ingerencije preuzeti i o tome razgovarati. O svakom rješenju koje postoji u zakonu treba raspravljati na temelju konkretnog problema koji se javlja u funkcioniranju sveučilišta. Ali ne valja misliti da će se ti problemi samim zakonom riješiti. Ne može se imati integrirana nastava, interdisciplinarna, interfakultetska u društvenim znanostima ako su fakulteti prostorno raštrkani – za to nema sveučilišne infrastrukture. Valja dakle voditi računa o objektivnim mogućnostima koje postoje ovdje, u nas. Sva rješenja moraju biti fleksibilna i kretati se unutar trokuta koji čine: europski integrativni procesi u obrazovanju, financijske infrastrukturne mogućnosti Hrvatske ili grada Zagreba i tradicija sa svim svojim dobrim i lošim stranama. Hrvatski dodiplomski studij je npr. visokokvalitetan studij u europskim razmjerima. Problem nastaje s poslijediplomskim studijima jer su dosad potpuno izvučeni iz strukture redovnog obrazovanja. Novim njegovim nazivom «diplomski studij» mora se zakonski riješiti kao nastavak redovnog studiranja sa svim pravima studenata iz studiranja, i s preraspodjelom nastavnih obveza profesora.

Ministar se osvrnuo na izrečeno u raspravi.

Što se tiče metodologije pisanja zakona i sastava radne skupine koja je pisala zakon, misli da priprema zakona, javna rasprava, mora biti dostupna što većem krugu ljudi, ali sam čin pisanja zakona mora napraviti što manji broj ljudi.

Primjedbe da se znanost izdvaja sa sveučilišta i dislocira na institute ne stoje – intencija zakona upravo je suprotna. Zamolio je konkretne primjere za te tvrdnje.

Kolaborativni znanstveni programi i formalno su prebačeni na sveučilišta. Dokument *Iskorak 2001* govori o podjeli sveučilišta, o integriranju sveučilišta samo na razini područja, a ne o ukupnom, pravom integriranju. Deklaracija rektora pak kritizira fragmentiranost i podjelu po poljima i predlaganu po područjima.

Spomenut je reformski proračun – Vlada je potpisala dokument *Partnerstvo za razvoj* gdje se eksplicitno kaže da će se dogoditi reformski proračun, ali uz uvjet da dođe do reforme, do prilagođavanja cijelog sustava onakvom kakav je u Europi. U tom dokumentu izričito se navodi da će se tijekom tri godine ravnomjernim povećanjem doći do prosjeka izdvajanja za znanost i visoko obrazovanje kao u zemljama Europske unije, ne po iznosu, nego po udjelu u bruto društvenom proizvodu.

Da li se priključiti bolonjskom procesu ili ne, to nije uopće u pitanju, svuda u Europi izrazito je nastojanje i aktivnost prema ostvarivanju bolonjskog procesa. Nisu sve zemlje dosad prešle na taj sustav, ali prelaze, planiraju prijeći.

Izrečene kritičke primjedbe nisu primjedbe sveučilištu, nego općenito društvena kritika. Bilo je govora da bi trebalo proširiti sustav recenzenata, ali to se može samo tako da se uključimo u širi krug, u Europu, u svijet, da uskladimo naše kurikule s onima kakvi se uvode u Europi. A to nije moguće u fragmentiranom sveučilištu kakvim je ocijenjeno Sveučilište u Zagrebu i u europskim dokumentima.

Rasprava o temeljnim načelima zakona traje već dvije godine – ovo je već četvrti tekst i o tome se već raspravljalo. Dio dosad iznesenih primjedbi je uvažan.

*

D. Jelić je zapitao ministra kako misli doći u kontakt sa studentima na sveučilištu. **Ministar** je odgovorio da je u radni tekst zakona ugrađena puno veća uloga studentskih predstavnika u tijelima upravljanja na sveučilištu, čak je za neka pitanja određeno da studentski predstavnici imaju pravo suspenzivnog veta. O samom radnom tekstu zakona koji je dostupan javnosti očekuje i mišljenje studenata.

Prorektor V. Leko podsjetio je da se na Sveučilištu, već četiri godine, u načelima i pravilima za donošenje proračuna, jasno iskazuje da se želi, i hoće, i treba integrirano sveučilište. Magna Charta

Observatory i Salzburg Seminar sjajne su dijagnostičke slike o Sveučilištu, a tom je dijagnosticiranju pomoglo i Sveučilište. Žao mu je što u polaznim osnovama zakona nije vidio dokument *Iskorak 2001* koji predstavlja ovo sveučilište na kojem se vide svi problemi o kojima govorimo. Ministrove kritičke primjedbe o sveučilištu općenito bez temeljitih argumenata ne bi mogao prihvatiti.

Rektorica predlaže da se na Sveučilištu pojača frekvencija rasprava o dilemama koje su navedene u točki 7 zaključaka današnje sjednice Senata, da se završi rasprava o pojedinim odredbama ovog zakona i da nakon toga na jednoj od sljedećih sjednica svoje artikulirane primjedbe i sugestije Senat razmotri zajedno s ministrom.

Ministar je napomenuo da bi volio sudjelovati o raspravama na Senatu o svakoj odredbi zakona i pozvao je Senat na sudionništvo u tom poslu i na zajednički rad. Zamolio je da ga se ne zove na sjednicu samo kad Senat misli da bi bilo dobro da sjednicu prisustvuje, nego da mu se da prilika da i sam odlučuje o tome što bi ga interesiralo od onoga o čemu se na Senatu raspravlja.

Rektorica je obećala da se će dnevni red svake sjednice Senata ubuduće, kao i prije, dostavljati Ministarstvu.

Vezano uz financije i razvojni proračun, tijekom svojih posljednjih sudjelovanja na raznim sveučilišnim skupovima u Europi, doznala je da se tamo sveučilištima odobravaju znatna sredstva za razvojne projekte. Sveučilište u Zagrebu nema sredstava za razvojne projekte, a ipak je puno toga napravilo i slijedilo razne europske trendove u visokom obrazovanju te isvoja saznanja širilo ne samo u Hrvatskoj nego i u susjednim zemljama. Jedina sredstva koja su mu za to na raspolaganju jesu ona upravo dobivena za Tempusov projekt.

J. Baloban je upitao ministra kako će se dalje odvijati rasprava o radnom tekstu zakona i hoće li rokovi biti fleksibilniji. **Ministar** je odgovorio da se prijelazne odredbe mogu mijenjati, premda nema previše vremena za donošenje zakona. Moli da mu se upute što konkretnije primjedbe na ovaj zadnji tekst zakona. Sveučilište u Zagrebu još o tome nije otvorilo raspravu, ali ostala tri sveučilišta jesu.

I. Šiber se ispričao što svojim pitanjem izlazi iz dnevnog reda sjednice, ali želi iskoristiti ministrovu prisutnost za informaciju o sredstvima za kapitalne investicije na Sveučilištu u državnom proračunu. Kako pojedini fakulteti mogu to realizirati samo u ljetnim mjesecima, a postupak te realizacije zahtijeva proceduru koja može dugo trajati, zanima ga što je s tim sredstvima i kada će se odlučiti da se realiziraju. **Ministar** je odgovorio da se velika većina sredstava koja su predviđena za kapitalne investicije ne nalaze u državnom proračunu, nego u proračunu i financijskom planu Fonda za razvoj i zapošljavanje. Postupak korištenja tih sredstava isti je kao i postupak korištenja proračunskih sredstava, dakle može se pristupiti realizaciji. Ovih će dana imati prvi sastanak s ravnateljem tog fonda radi dogovora kako da mu doznači prioritete i dinamiku korištenja tih sredstava.

Ž. Korlaet je podsjetio na izjavu ministra o vezanosti reformskog proračuna s provedbom reforme – takva ga vezanost plaši. Što se tiče pravne osobnosti i samostalnosti fakulteta danas, to je isto rastezljiv pojam. Konkretno: svi su dekani prošli mjesec dobili formular s 50-ak rubrika materijalnih troškova koje je trebalo ispuniti kako bi se vidjelo u što su potrošili dobivena sredstva za materijalne troškove. Ispunio je samo samo tri rubrike, točnije dvije i pol: za grijanje, vodu i dio struje. Zanima ga kada će krenuti taj reformski proračun, tj. najavljeno trogodišnje postupno povećanje sredstava za visoko obrazovanje i znanost. **Ministar** je odgovorio: s time se tek kreće. Svjestan je toga da su neke stavke vrlo mršave i u intenzivnom je poslu da ih pokuša popraviti.

Prorektor V. Leko podsjetio je da je Sveučilište u dogovoru sa zamjenicom ministra napravilo svoj plan kapitalne izgradnje. Pismeno je obaviješten da je za Sveučilište u Zagrebu za te svrhe predviđeno 57 milijuna kuna. Sada je objavljen plan Fonda za razvoj i zapošljavanje (19. ožujka), gdje su poimence navedeni svi koji su dobili sredstva za kapitalnu izgradnju – taj plan nema nikakve veze s onim što je predložilo Sveučilište. Neki fakulteti su pogođeni. I tako je to već četvrti put. Naš je prijedlog i ove godine uredno upućen u Ministarstvo i tamo je dogovoreno da u okviru sredstava za četiri sveučilišta Sveučilištu u Zagrebu pripada 61 milijun, u prvoj varijanti, pa 85 milijuna, u drugoj varijanti, pa konačno 57 milijuna. Sveučilišni prijedlog Ministarstvo apsolutno nije razmotrilo. **Ministar** je odgovorio da je doista naknadno došlo do smanjivanja pojedinih stavki, ali da nijedan fakultet koji je bio predviđen u tome nije izostavljen.

Rektorica je predložila dekanima da sva svoja financijska pitanja dostave rektoratu pa da se prosljede kao zajednička pitanja Ministarstvu – Ministarstvo je, prema dogovoru, spremno odgovoriti.

V. Ribić je odgovorio na pitanje Ž. Korlaeta kada će početi reformsko financiranje. Sindikat je u pregovorima s Vladom, kao potpisnik *Partnerstva za razvoj*, postigao to da će prvi takav proračun, koji bi prema okvirnim projekcijama trebao biti najmanje 25-35% veći, biti za 2003. godinu. Vidjet će se koliko je Vlada ozbiljno shvatila taj dokument.

Rektorica je zahvalila ministru što se odazvao pozivu da prisustvuje Senatu, zahvalila je svima na sudjelovanju i zaključila sjednicu u 18.40 sati.

Rektorica
Prof. dr. sc. Helena Jasna Mencer

Zapisnik sastavila:
Branka Römer

Uz poziv broj 01-2/8-2002 od 18. travnja 2002.